

гъосната кжща“ и никой не смѣлъ да влѣзе въ нея. „Дѣдо и баба навѣрно сж магъосници“, си шушукали хората.

Но въ кжщата всичко било спокойно и тихо. Едно било само лошо: развѣдили се много мишки и пълхове. Тѣ по цѣли нощи тропали ту по таванитѣ, ту между стѣнитѣ и не давали на старцитѣ да спятъ спокойно.

Една черна нощъ мишкитѣ се били най-много разиграли задъ единъ заключенъ и закованъ въ стѣната долапъ. Мишкитѣ бѣгали, биели се и силно църкали.

— Това е цѣло наказание, казала бабата...

Дѣдото взелъ една пржчка и почналъ съ нея да трака по пода, но мишкитѣ все не млѣквали. Тогава той се доближилъ до капака на закования долапъ и съ всичката си сила го шибналъ съ пржчката. За минутка мишкитѣ се омѣлчали, но веднага почнали да бѣгатъ между стѣнитѣ... Вжтрѣ изплющава нѣщо като строшена дъсчица и нѣщо съ силно звѣнтене се заизсипвало и дрънчало по каменното дюшеме на долапа... Послѣ отново всичко пакъ отишло...

Дѣдото се уплашилъ, отъ страхъ едва си поемалъ дъха.

— Бабичко, дай ми по-скоро голѣмия ножъ!

— Какво ли ще да е? — пита прѣблѣдния бабата.

— Дай ножа да отковемъ долапа! Стори ми се, че вжтрѣ се изсипваха златни монети...

— Да не си полудѣлъ, дѣдо... вика му бабата и му подала ножа.

Бързо дѣдо отковалъ капака. Баба свѣтѣла съ малка ламбичка. Бръква дѣдо и ржката му се